

ποιόν μόνον ἡ χεὶρ τοιούτου καλλιτέχνου ἡδύνατο τόσον ἐπιτυχῶς νὰ ἀναπαραστήσῃ.

»Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι εἶχον πλησιάσει εἰς τὴν εἰκόνα. Εἶδον... "Α! φίλτατέ μου, ποία στιγμή, ποῖος κλονισμός! Ἡ ὠραιότης, ἥτις ἐδέσποζεν ἐν τῷ ἀποτυπώματι ἐκείνῳ, τὸ ὀλιγώτερον πομπῶδες, τῷ λίαν φυσικῷ, τῷ ὠραίῳ, ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ εἰκὼν τῆς νομίμου γυναικὸς τοῦ κυρίου δ' Ἀρμέλ.

»Ἡ ταραχὴ ὑπῆρξε μεγάλη, φοβερά δι' ἐκείνον. Ἡ Μαγδαληνὴ συνεκράτησε κραυγὴν. Τῇ εἶπε, φέρων μηχανικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ συγκλονουμένου κρανίου του:

»— Ἐλθέ.

»Καὶ τὴν ἔσυρεν ἔξω τοῦ πλήθους κλονιζόμενος ὡς εἰνόφυλξ.

»Ὅταν ἔμεινον μόνοι ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁ Ρενέ πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν καὶ τῇ εἶπεν:

»— Ἀνεγνώρισες βεβαίως; δὲν ἔχει οὕτω; Ἡ γυνὴ ἐκείνη γυνὴ εἶσαι σὺ ἡ ἰδία.

»Ἐκείνη τετραγαμμένη ἀπήντησε:

»— Σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ σὺ τὸ ἠνόησα.

»Καὶ ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν. Ἀλλὰ ποῖον ἐπιχείρημα νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸ ἀποδείξεως τόσον φανεράς; Ὁ κύριος δ' Ἀρμέλ πλειστάκις ἐδοκίμασε νὰ πηδῇ ἔξω τῆς ἀμάξης μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ τὰς ἀναίσχυντους δικαιολογίας της. Καὶ ἀληθῶς ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος: εὐρίσκετο πρὸ θλιβεράς ἀληθείας, μὴ ἐπιδεχόμενης δικαιολογίας.

»Εἰς τὴν οἰκίαν των ἡ σκηνὴ κατέστη θυελλώδης, ἐκείνη κατελήφθη ὑπὸ νευρικής κρίσεως ἀρκούντως ἐπιφόβου, ἐκείνος δὲ ἀποφεύγων τὰς τρυφερότητας, ἔρριψε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Εἰς ὅφιν λοιπὸν ὀφείλεις;...

— Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. "Ας τὸ εἰπωμεν σαφῶς: ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔμεινα καὶ εἰς τοὺς πέντε ὁρόμους: τὸν ὅφιν αὐτὸν ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. ἀλλ' ἀγνοῶ ποῦ κατέφυγε: καὶ λέγω ὅτι μοὶ προσέφερον ὑπηρεσίαν, διότι διηγούνται ὅτι ὁ μαρκήσιος ἡτοιμάζετο νὰ δωρήσῃ τὰς γαίας του εἰς τὴν θυγατέρα του, ἣν εἶχεν ἐκ μιᾶς μιγάδος, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισας.

— Τὴν Μερσεδές.

— Ἀκριβῶς.

— Ἦτο τυχερόν.

— Τυχερόν τῶνόν τι, διότι λέγουσι, καθόσον ὀλίγον ἡσχολούμην νὰ ἐρωτῶ, ὅτι ἐκεῖ συνέστησεν εἶδος οἰκογενείας, γελοῖόν τι, ἡ κόρη ἐκείνη ἐβαπτίσθη καὶ τῇ ἔδωσαν

καὶ τὸ Κουβαϊκὸν ὄνομα, Μαρία - Εὐαγγελία...

— Ἀλλ' ἐὰν ἦτο ἰδική του ἡ κόρη αὕτη;

— "Ω! Τίς ἤξεύρει. Εἰς τὰ θερμὰ ἐκείνα κλήματα τὰ ἦθη εἶναι τόσον χαλαρά, ὥστε ὅλα δύναται τις νὰ τὰ πιστεύσῃ. Ἀλλῶς τε τὰ μικτὰ αὐτὰ αἵματα μοῦ προξενοῦν φρίκην. Φυλὴ Μοζαμβικὴ, συνειθισμένη εἰς τὴν δουλείαν, ἥτις πρέπει νὰ τιμωρῆται διὰ μάστιγος, ὑποτεταγμένη ὅταν τις τὰς πιέξῃ, ὅλοι οὕτως τοὺς περιποιῆσαι, σκληροὶ ἅμα ἔχουσι δύναμιν, ὦ, ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ τοῖς δώσω τοιαύτην.

— Τοὺς μισεῖς πολὺ!

— Δὲν τὸ κρύπτω: ναί, μισῶ τὴν Μερσεδές αὐτήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθην ἡπίως καὶ ἥτις, ἐν τούτοις ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου. Ἦμην τόσῳ καλῇ πρὸς αὐτήν!

— Καὶ τί θὰ γείνη αὕτη;

— Δὲν εἶναι ἰδική μου φροντίς.

— Καὶ ἡ κόρη της;

— Ἐγὼ θὰ σκεφθῶ;

— Εἶναι εὐμορφη;

— Ἔτσι λέγουν. Ἐπὶ τέλους ἴσως τὴν ἴδῃς μετ' ὀλίγον: ἡ Μερσεδές μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἔλθῃ.

— Εἶναι εἰς Παρίσιους;

— Ναί, ἔρχεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ μαρκησίου δικαιώματά της. Δὲν σοὶ φαίνεται βάνανσον!

Ἡ ὑποκόμηση δὲ Σερναὶ ἦτο ἐλαφρά, ἀλλ' ἦτο γενναία.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμήν, μὴ τολμῶσα ν' ἀποπειραθῇ, ὥπως καταστείλῃ τὸ μανιῶδες μῖσος, ὅπερ διεφάνετο εἰς τὸν ζῆρόν καὶ σύντονον τόνον τῆς φωνῆς τῆς φίλης αὐτῆς.

Καὶ ἀλλάζουσα αἴφνης θέμα ὁμιλίας:

— Ἠξεύρεις, εἶπε, ποῖαν ἐπίσκεψιν εἶχον πρὸ ὀλίγου;

— "Οχι.

— Τὴν τοῦ υἱοῦ σου.

— Τοῦ Ρολάνδου;

— Εἶναι χαριέστατος, φιλότατος. Ὑψηλός, καλοκαμωμένος, διακεκριμένος εἰς ἄκρον ἔχων τὸ ὕψος, ἀλλὰ πολὺ σοβαρός!

— Δὲν εἶναι ἀληθῶς ὠραίος; ἀνέκραξε περιπαθῶς ἡ μαρκησία.

— Βεβαίως: καὶ δικαίως πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσαι.

— Ἐκκαμὰ πᾶν ὅ,τι ἡδυνάμην διὰ τὴν ἀνατροφὴν του, διότι ἀπὸ 20 ἐτῶν ἦτο ἡ μόνη φροντίς μου.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Ματθίλδη δ' Ἀρτὰν κατέστη σοβαρά.

— Ἐπίσης δὲ καὶ τὸ μόνον μου πάθος, ἐπρόσθεσεν αὕτη.

— Καὶ ἐν τούτοις ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσας καταδιώξεις ὑπέστης, πόσοι δὲν θὰ σέ περιέβαλον διὰ τῶν περιποιήσεών των!

— Δὲν τὸ ἀρνούμαι. Ἀλλὰ δὲν ἡσθάνομην παρὰ δύο τινά: τὴν ἀποστρεφὴν μου πρὸς τὴν νεάνίδα ἐκείνην, ἥτις μὲ ἐπώλησε καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς φοβεράς καταστροφῆς, ἣν νομίζω ὅτι ἔχω πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ τὴν πρὸς τὸν Ρολάνδον ἀγάπην μου.

— Ὑπέστη τὴν θείαν του;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν.

— Καὶ εἰς τί καταγίνεται τώρα;

— Ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν σπουδὴν. Ὁ Ρολάνδος εἶναι ὄνειροπόλος. Τὸ σπουδαστήριόν του μόνον τὸν εὐχαριστεῖ: εἰξεύρεις ὅτε ὁμιλεῖ ἐντελῶς πέντε διαλέκτους.

— Καὶ; ῥώτησεν ἡ ὑποκόμηση.

— Καί, τί;

— Ἐρωτῶ διὰ τὴν καρδίαν του.

— Ἡσυχία πλήρης.

— Μπα! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν! εἰκοσαετής;

— Ἡ καρδία του δὲν ἐξύπνησεν ἀκόμη: ἡσθάνθη ἴσως παροδικὰ τινα καὶ κοινὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ τίποτε σπουδαῖον: εἶμαι βεβαία, διότι ὁ Ρολάνδος οὐδὲν μοὶ κρύπτει.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής;

— "Ω! ναί.

— Τότε, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἡ ὑποκόμηση μετὰ δειλίας, θὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλὴν.

— Ἀπὸ σὲ τὴν δέχομαι εὐχαρίστως.

— Εἶσαι πλουσία;

— Πολὺ πλουσία, περισσότερον τοῦ ὅτε ἡδυνάμην νὰ ἐπιθυμῶσω.

— Εἶσαι ὠραία, ὡς ἦτο εἰκοσαετής.

Ἡ Ματθίλδη ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο! εἶπε.

— Εἶναι παντοτε εὐτύχημα διὰ μίαν γυναῖκα, νὰ ἀκούῃ κατὰ τὴν διαβασίν της ψιθυρισμοὺς θαυμασμοῦ καὶ τέλος ἔχεις υἱὸν διακεκριμένον.

— Ὡς πρὸς αὐτό, μάλιστα.

— Τότε ἄκουσόν με, ἔσο ἀγαθὴ, εἶπε βραδέως ἡ ὑποκόμηση.

— Πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιόν σου μόνον πρὸς χάριν τῆς θυγατρὸς της, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ βεβαίως μὲ ὅσῃ στοργὴν ἀγαπᾷ καὶ σὺ τὸν υἱόν σου. Ὅ,τὸ κάμης; Ἡ μαρκησία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της κατέστησαν σκληροί, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν.

— "Οχι.

— Ἐχεις ἄδικον, πιστεύσόν με.

— Οὐτε λέξιν μὴ προσθήκης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Σοὶ τὸ εἶπον, φιλότατη Ἐλένη, ὅτι ἀπὸ εἰκοσαετίας δὲν ζῶ, παρὰ διὰ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα: Τὸ μῖσός μου πρὸς τὴν Μερσεδές καὶ τὴν πρὸς τὸν υἱόν μου στοργὴν. Ὅ,τὸ ἀποθάνω, ὡς ἔχῃς. Τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ἀποστρέφομαι: ἂν τὴν ἐβλεπα πνιγμένην πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, δὲν θὰ τῇ ἔτεινα χεῖρα βοηθείας. Ἐὰν ἐκαίετο ἐν πυρὶ ἢν διὰ ποτηρίου ὕδατος, ἡδυνάμην νὰ σβύσω, θὰ ἐφειδόμεν τοῦ ὕδατος! Τὸ νὰ τὴν ἰδῶ συρομένην εἰς τοὺς πόδας μου, εἶναι δι' ἐμὲ ἡδονή, ἣν θὰ ἐξηγώ-ραζον μὲ δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου καὶ ἀπᾶσαν τὴν περιουσίαν μου. Τὴν ἀποστρέφομαι καὶ σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἡδονὴν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ θριάμβου.

— Καὶ οὕτε θέλω νὰ τὴν γνωρίσω.

— Εἶναι, σὲ βεβαιῶ, μεγαλειτέρα τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ἔρωτος.

— Συγχώρησόν με νὰ προτιμῶ ταύτας, ἐψιθύρισε στεναζούσα ἡ ὑποκόμηση. Δυστυχῶς παρήλθον! Καὶ ἅμα ἀπαξ μᾶς ἀφήσῃς δὲν ἐπανερχονται πλέον.

— Πῶς ! ἔφθασες εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ θρηνῇς τὴν στέρνησίν των :

— Τί θέλεις ; εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα, ἐγὼ οὔτε τέκνον ν' ἀγαπῶ ἔχω, οὔτε ἐχθροὺς νὰ μισῶ. Χήρα ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν εἰκοσιδύο ἐτῶν, δὲν ἐδοκίμασα παρὰ τὰς ἡδονὰς ἐφημέρων τινῶν αἰσθημάτων, ἅτινα μοὶ ἀφῆκαν παρερχόμενα, τὴν καρδίαν κενὴν καὶ ἄνευ τῆς ἰδικῆς σου φιλίας, θὰ ἤμην ἱκανὴ νὰ ὑπανδρευθῶ ἐκ νέου.

Καὶ κύψασα ἀπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μαρκησίας.

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ὡς τὴν μόνην μου φίλην.

— Τότε, ὅς μοι δεῖγμα τῆς στοργῆς σου. Μὴ μοὶ λέγεις πλέον νὰ συγχωρήσω τὰς ὕβρεις.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀλλά...

— Μὴ ἐπιχειρῇς, θὰ ἦτο μάταιον.

Ἡ θαλαμηπόλος διέκοψε τὸν διάλογον τοῦτον.

— Γυνὴ πενηθοροῦσα ἐρωτᾷ, ἂν ἡ κυρία μαρκησία δύναιται νὰ τὴν δεχθῇ.

— Εἶναι ἐκεῖνη ! Ἐγὼ φεύγω, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Τούναντίον· πρέπει νὰ μείνης· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ὅ,τι ἂν ἀκούσης οὐδὲ λέξιν.

Τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ὑψώθη, καὶ γυνὴ μελανείμων εἰσῆλθεν εἰς τὸ καλλυντήριον.

Ἦτο ἡ Μερσεδές.

Z'

Ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς φίλης της, τῆς ὑποκομῆσσης δὲ Σερναί, οὕτω καὶ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς Μερσεδές, ἡ μαρκησία δὲν ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐδρας της.

Ἐστράφη μόνον πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔρριπεν ἐκ τῶν ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν της βλέμμα περιφρονήσεως πρὸς τὴν εἰσερχομένην γυναῖκα.

Διὰ τοῦ βλέμματος ἐκείνου τὴν ἐκάλυψεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Τὴν κυρίαν δ' Ἀρτάν θὰ ἱκανοποίησε βεβαίως τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

Τὸ πρόσωπον τῆς Μερσεδές ἦτο μεμαρμαμένον, ἰσχνόν, πυρετώδες.

Καὶ αὕτῃ ἡ λάμψις τῶν ὀμμάτων της, τὸ ἔσχατον ἔχνος τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ἤρχισεν νὰ ἐλαττωταί.

Μελανὸς κύκλος περιέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς τόσον ὠραίους ἄλλοτε.

Ἰχνη δακρύων ἐφαίνοντο καθαρῶς διαγεγραμμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐφ' οὗ εἶχον χαραῖς κατὰ μῆκος τῶν μεμαρμαμένων παρειῶν της αὐλακας. Θὰ εἶχε χύσει πολλὰ βεβαίως ἡ ὑποκόμησσα τὴν εὐσπλαγχνίσθη.

— Καθήσατε, τῇ εἶπεν αὕτη, δεικνύουσα αὐτῇ σκίμποδα.

Ἡ μιγὰς ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ :

— Εἰσθε εἰς τὴν Γαλλίαν, τῇ εἶπεν ἡ μαρκησία, τί ἤλθατε νὰ κάμετε εἰς αὐτήν ;

— Ἦλθον κατὰ συμβουλὴν ἐνὸς τῶν φίλων σας, κυρία.

— Τοῦ κυρίου Μορέλ ;

— Αὐτοῦ τούτου.

— Ἐνὸς ἀρίστου φίλου τῶντι, εἰς ὃν πρὸ καιροῦ ἔχω ἀναθέσθαι τὰς ὑποθέσεις μου, ἕκαστα λαμπρὰν ἐκλογὴν δὲν ἡδυνάμην νὰ εὗρω μᾶλλον ἐμπιστον αὐτοῦ· θαυμάζω μόνον πῶς ὁ κύριος Μορέλ σὰς συνεβούλευσε νὰ κάμητε ταξείδιον τόσῳ ἐπίπονον καὶ ἀνωφελές.

— Ἐπίπονον ! τῶντι, κυρία, ἀπήντησεν ἡ κρεολός, διότι εἶναι πλέον, παρ' ὅσον δύνασθε νὰ τὸ φαντασθῇτε, δεινὸν δι' ἐμὲ νὰ εὐρεθῶ ἐδῶ· ἀλλὰ τὸ συμφέρον προσφιλοῦς ἀντικειμένου, μὲ ἔκαμε νὰ καταπατήσω τὴν ἰδίαν φιλοτιμίαν.

— Συμφέρον εἶπατε ; τίνος ;

— Τῆς θυγατρὸς μου.

Ἡ κυρία δ' Ἀρτάν ἀνηγέρθη βραδέως ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐδρας της καὶ ἐκάθησε στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν κεντητῶν προσκεφαλαίων αὐτῆς.

Ἀφ' οὗτο εἰσῆλθεν ἡ Μερσεδές, ἐπαιζεν ἀφελῶς μὲ τὰς διόπτρας της, μὲ τὸν αὐθαδέστρον τρόπον.

— Ἀ ! εἶπεν, ἔχετε κόρην ;

Ἡ Μερσεδές προσέκλινε.

— Πράγματι· ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς νεάνιδος αὐτῆς. Ὁ κύριος Μορέλ εἰς τὰς ἐπιστολάς του ἀναφέρει κατὰ. Διατί δὲν ἐφέρατε καὶ αὐτήν ;

— Διότι ἐκ τῶν δύο ἡμῶν, ἤρκει ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς μητρὸς μόνον.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ μαρκησία· καὶ ἡ κόρη αὕτη σοὶ ὁμοιάζει ;

— Ὁμοιάζει τοῦ πατρὸς της, κυρία.

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ πατὴρ της ;

— Ἐνα μόνον ἡγάπησα, κυρία· καὶ ὁ ἔρως οὗτος διήρκεσεν εἴκοσι ἔτη καὶ μόνον διὰ τοῦ θανάτου του ἔληξεν.

— Καὶ τίς ἦτο ὁ πρωτότυπος οὗτος ἐραστής ;

— Ὁ μαρκήσιος δ' Ἀρτάν.

Ἡ μαρκησία συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Καὶ εἰς ἐμὲ διηγῆσαι τὴν ἱστορίαν αὐτήν ;

— Θὰ ἦτο περιττὸν νὰ τὴν διηγηθῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, κυρία.

— Διατί ;

— Διότι ἡ νῆσος ἅπασα τὴν γνωρίζει.

— Ὁ κύριος δ' Ἀρτάν εἶχεν ἄδικον καθιστῶν γνωστὴν εἰς τὸν κόσμον σχέσιν ἀτιμαζούσαν αὐτόν.

— Ἀτιμαζούσαν ;...

— Διότι ὁ κύριος δ' Ἀρτάν ἦτο ὑπανδρος.

— Οἱ δεσμοὶ τοῦ γάμου τούτου δὲν εἶχον κόπῃ ;

— Ὡ ! εἶχον μόνον χαλαρωθῇ, ἀλλὰ καὶ ἄλλως δὲν καθιστᾷ τις παγκοίνους σχέσεις μὲ κόρην τῆς φυλῆς σου ;

— Κυρία !...

— Μήπως ἀγνοεῖς τὰς προκαταλήψεις τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς σου ; Εἰς τὴν Ἀθαναν δὲν εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ θέατρον διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, δι' ἧς εἰσῆρχετο ὁ ἄνθρωπος, ὃν τολμαῖς ν' ἀποκαλῇς ἐραστήν σου, οὔτε νὰ καθίσῃς εἰς τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ τράπεζαν ! διότι κατὰ γένει ἀπὸ δούλους.

Ἡ Μερσεδές ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας της.

— Ὡ ! κόρη μου ! ἐψιθύρισε μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους.

— Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν τὰς λεπτομερείας, ταύτας, εἶπεν ἡ μαρκησία, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Τί θέλετε ;

— Κυρία, εἶπεν ἡ μιγὰς, εἴχετε παρὰ-πона ἐναντίον μου.

— Ἀφοῦ τ' ἀναγνωρίζετε !

— Ἐννοῶ τὴν μνησικακίαν σας· καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ ἠγγόουν τότε τοὺς σκοποὺς τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν.

Ὡς εἶπατε, κυρία, ἤμην δούλη, ἡ μᾶλλον ὁ πατὴρ μου ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συζύγου σας. Ὑπήκουσα λοιπὸν τυφλῶς. Προέκυψεν ἐκ τούτου μέγα δυστύχημα τῶντι. Ἐὰν τὸ προέβλεπα θὰ ἐφονεύομην μᾶλλον παρὰ νὰ σὰς ἐκθέσω.

— Αὐτὰ εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια λέγονται, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Εἰσθε κυρία νὰ μὴ πιστεύετε· ἐὰν προστρέχω εἰς ὑμᾶς δὲν τὸ πράττω δι' ἐμαυτήν. Διὰ τὴν κόρην μου τὸ κάμνω, διὰ τὴν Μαρίαν, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ρεῖ τὸ αἷμα τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν, τὸ ὁμνύω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ κόκκαλα τῆς μητρὸς μου· ὁ κ. δ' Ἀρτάν τὴν ἡγάπα καὶ τὴν ἀνέθρεψεν ὡς ἰδίαν του θυγατέρα καὶ ἐφρόντιζε νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ἀτυχιῶν, αἵτινες μᾶς περιστοιχίζουσι. Τὸ ἔμαθον καὶ διὰ νὰ μὴ χάσωσι τὴν περιουσίαν των τὸν ἐδολοφόνησαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐλαφρὸς τρόμος κατέλαβε τὴν μαρκησίαν.

Ἀλλ' ἀνέλαβε ταχέως.

Ἡ Μερσεδές ἐξηκολούθησε :

— Τώρα δὲν θέλω νὰ μείνῃ πένης. Ἐστὲ δικαία· ὁ κύριος δ' Ἀρτάν ἀφῆκε δύο τέκνα· τὸ ἐν δὲν τὸ ἀνέγνωρίσει, θὲν τὸ εἶδε ποτέ, οὐδέποτε τὸ ἐθώπευσε καὶ ἔζησε μέχρι τοῦδε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸν πατέρα του· τὸ ἄλλο ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν του τὸ ἡγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀσφαλίσῃ εἰς αὐτὸ περιουσίαν, ἥτις τῷ ἀνῆκε δικαίωματι τοῦ αἵματος· ὁδὸς εἰς αὐτὸ μερίδιον τῆς περιουσίας ἐκείνου καὶ ὅσον ἄνισος καὶ ἂν ἦναι ἡ μερίς αὕτη, θὰ σὰς εὐλογῶ. Θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νῆσον, ἐνθα ἐζήσαμεν εὐδαίμονες, καὶ ὅπου ἀφανεῖς θὰ διέλθωμεν τὸν βίον καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν ἐνταῦθα ποτέ.

— Καὶ διὰ νὰ μοὶ εἴπῃς ταῦτα ἀνέλαβες ταξείδιον 1500 λευγῶν ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Μὲ ὑποθέτεις λοιπὸν τόσῳ μωρᾶν, ὥστε νὰ φαντασθῇς ὅτι θὰ πιστεύσω τοιούτους μύθους ;

— Ψυχρὸς ἰδρῶς περιέβρεξε τὸ μέτωπον τῆς Μερσεδές.

Καὶ ἀνεμνήσθη τῶν ἐμπαικτικῶν σκέψεων τοῦ Ἀλκαδου δὸν Ρομήρου.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY